

§ 32 Markera mot inhuman behandling av ensamkommande barn

BIRGITTA LINDÉN:

Ordförande! Jag talar för reservation 2 i Kyrkolivsutskottets betänkande 2017:7 och yrkar bifall till motion 2017:42 i sin helhet, det vill säga punkterna 1, 2 och 3. Vi reseranter menar att det finns goda skäl att uppmana Sveriges regering och Migrationsverket att se över hela asylprocessen vad gäller ensamkommande barn, så att rättssäkerheten stärks. Ett omfattande ideellt arbete kring de barn som kommit till vårt land görs. Myndigheter arbetar trots utökade resurser under hård press. Uppgiften att fastställa giltiga asylskäl är komplicerad. Redskapen för till exempel att fastställa barnens åldrar har sina brister. En exakthet är svår att uppnå och just detta att hitta den troliga ålder ett barn har är så oerhört avgörande för hur hanteringen av asylansökan blir. Handläggningstider, informationsregistrering, dokumentationsrutiner och tillgång till kunniga tolkar, engagerade gode män – allt detta och mycket annat påverkar utgången i en prövning av asylskälen.

Allmänheten nås med jämna mellanrum att beskrivningar av enskilda fall, där någonting gått snett i hanteringen. En sammanställning av exempel, där just underlaget för asylskälsbedömningen kan ifrågasättas, gjordes i september i år av ett nätverk kallat *Vi står inte ut*. Fokus i rapporten ligger bland annat på åldersuppskrivningar, tolkar, handläggningar och gode män. Just bedömning av ålder är av många skäl central i hanteringen, och då en metod att fastställa ålder helt exakt inte finns att tillgå utan en uppskattad felmarginal måste beaktas, finns det ett naturligt utrymme för subjektivitet när ålder ska fastslås. Om den samlade bedömningen av den sökandes ålder är, att den är svår att göra trots inlämnade dokument som till exempel skolbetyg, annat intyg och resultat av den medicinska åldersbedömningen, ska man enligt Susanne Lundström, tjänsteman vid Migrationsverket, utgå ifrån att den sökande är underårig, förutsatt att den sökande gjort, som hon uttrycker det, ett ärligt försök att klargöra sin ålder. Åldersbedömningen ska landa till den sökandes fördel om det står och väger. Det finns alltså en rad delar i asylprocessen som tycks vara rättsosäkra.

Med fokus på stärkande av rättssäkerheten vill vi yrka bifall till motion 2017:42 punkt 3, det vill säga att vi föreslår kyrkomötet att bifalla motionen i sin helhet.

DAG SANDAHL:

Ordförande! Det här är så komplicerade frågor att jag inte vet vad man ska säga. Då säger jag det. När det gäller flyktingfrågan i Afghanistan ringde jag till Kabul en kväll när jag satt och funderade. Jag tänkte att jag skulle ha autentiska besked och tänkte inte på att det var tre och en halv timmes tidsskillnad. Det var inte helt lyckosamt. Jag kunde skicka sms och fråga och fick besked. Det går varje vecka fullastade plan med semesterfirare och semesterfirande familjer till Kabul. Det var inte den bild jag hade för mina ögon. Om man kan åka till Kabul på semester med familjen, vilket är då säkerhetsläget? Det är omväxlande, det är mycket omväxlande. Det går inte att dra några säkra slutsatser av det. Det var beskedet från Kabul.

Sedan frågade jag en skolledare hur det går. Av tio afghanistanpojkar kommer en att bidra till vårt samhälle, två om man är generös. Åtta är traumatiserade av olika anledningar och kommer att behöva vård hela livet. Det var den lokala bedömningen. Det gjorde mig inte gladare. Så tittade jag i min garderob, där jag samlat klipp om flyktingfrågan i alla dessa år nu som vi har ägnat oss åt den, och stängde garderobsdörren igen. Det går inte att veta säkert vad det handlar om. Därför undrar

jag om vi vet bättre än Sveriges statsminister hur den här frågan ska hanteras. Det tror inte jag längre. Jag menar att det är somliga frågor som kyrkomötet inte ska ta i, och den här svårbedömda frågan har vi inte kompetens att hantera.

Däremot ställs vi inför krav på barmhärtighet. Roger Hedlund hade lite fel. Det var inte flyktingarna vi ställde upp för med pengar utan församlingarna som skulle möta flyktingarna. Det hör till kärlekens väsen att den blir bedragen, säger Luther. Det gäller också, men det gäller på privat, personlig nivå. Det kan gälla i församlingarna, men kan det gälla ett kyrkomöte? Jag blir alltmer tveksam till den här typen av uppställningar som vi ska göra, om vi inte lyckas visa att vi vet bättre än de andra och har bättre sakinformation. Det jag fick veta från ett lokalt gymnasium i Sverige och från Kabul gjorde mig inte glad. Den jag talade med i det lokala gymnasiet sa att de inte är kloka, inte pojkar utan skolmyndigheterna. Här tror man att pojkar som inte kan tala svenska ska läsa in gymnasiekompetens på ett år, det som svenska killar ska klara på tre.

Nej, jag är bekymrad, men det här är nog inte rätt forum för det bekymret.

ANNA-KARIN WESTERLUND:

Ordförande! Jag vill yrka bifall till reservation 1. Även jag anser att utformningen av asylpolitiken är en fråga för regeringen. Vi ska inte behandla rikspolitiska frågor på kyrkomötet. Visst är detta en viktig fråga, men den ska vi inte prata om här. Det är helt fel forum för att prata om det.

Vet ni att beräknad sluttid här idag i kyrkomötet är 23.30. Vore det då inte viktigt att vi ägnade oss åt kyrkans kärnfrågor när vi sitter här? Jag menar att det är många av oss som inte ens orkar vara kvar till 23.30. Dessutom har Svenska kyrkan uttalat sig i ett otal sammanhang när det gäller det här. Senast den 9 november uttalade sig Svenska kyrkan till migrationsministern. Man tyckte att det här mötet om ensamkommandes situation inte kunde vänta. Man ville stoppa utvisningen till Afghanistan, man ville återinföra uppehållstillstånd på grund av särskilt ömmande omständigheter med mera, med mera, så jag tycker absolut inte att vi ska ägna oss åt de här frågorna i kyrkomötet. Tack.

GUNVOR TORSTENSSON:

Först vill jag tacka utskottet för behandlingen av motion 2017:42. Jag vill även tacka för stödet från Svenska Kyrkans Unga och hade precis som de hoppats på att hela motionen skulle bifallas. Men efter att ha tagit del av utskottets motivering till avslag på punkt 3 inser jag, att den borde ha formulerats tydligare. Jag respekterar alltså beslutet om att avslå punkt 3 och yrkar bifall till utskottets hela förslag.

Angående reservationerna: Visst självklart ska kyrkan följa lagar och förordningar. Och visst har Svenska kyrkan på nationell nivå verkligen tydligt visat sitt stöd för flyktingar på olika sätt och ska inte göra uttalanden i onödan. Men som kyrka och kristna har vi en direkt uppmaning i bibeln att ständigt vara salt, ständigt peka på orättvisor och ge röst åt dem som ingen har. Och precis som vi hörde den förste talaren ge exempel på av berättelser som vittnar om tveksamhet när det gäller rättssäkerhet och godtyckliga motiveringar till avslag, så förstår vi att vi har ett uppdrag att ge vår röst för dessa utsatta. Dessutom är det ju så att Migrationsverkets arbete regleras genom lagar och förordningar. Det är ett regleringsbrev de får av regeringen varje år. De lämnar också en årsredovisning. Men konsekvensen av nuvarande gällande lagar och regler leder till beslut som släcker framtidshopp för

tusentals unga människor som har flytt från sina hemländer på grund av krig och förföljelse.

Som enskild församling eller engagerad församlingsmedlem går det inte att påverka regeringen eller Migrationsverket, men det kan kyrkostyrelsen göra genom en sådan här markering. Det är så viktigt att kyrkomötet beslutar bifalla utskottets förslag till beslut. Tack.

MANILLA BERGSTRÖM:

Ordförande! Jag yrkar bifall till motion 2017:42 och då till motionen i sin helhet, även punkt 3. Jag vill göra ett logiskt tilläggsyrkande, när det gäller ordvalet i Kyrkolivsutskottets betänkande 2017:7 och motion 2017:42 som gäller ensamkommande barn. Det hör till problemets natur att ärendena drar ut på tiden och beslut dröjer, så att de utsatta inte kallas barn längre, åtminstone inte i lagstiftningen. Därför menar jag och många med mig att där det i motionen och betänkandet står barn det i stället bör stå barn och unga. Tilläggsyrkandet, om det går för sig, är således att kyrkomötet lägger till ordet unga, eftersom godtyckliga åldersuppskrivningar och asylprocessen i sig gör att den utsatta gruppen är både barn och unga.

Kära vänner i Kristus! I den bästa av världar skulle barn inte behöva fly för sitt liv. Barn skulle inte behöva leva i en ny utsatthet i sitt nya hemland. I den bästa av världar skulle motion 2017:42 inte ens behöva skrivas. I den bästa av världar skulle nätverket *Vi står inte ut* behöva kämpa dag och natt för ensamkommande barns och ungas situation. I den bästa av världar skulle ni inte behöva lyssna på mig nu. Men gör det! I den bästa av världar skulle vi vara helt trygga med att vårt lands regering och myndigheter såsom Migrationsverket bemöter utsatta barn och unga på det sätt som vi förväntar oss. Nu finns ju dessvärre rapporter som visar på, att dessa barns och ungas ärenden hanteras alldeles för godtyckligt och rättsosäkert.

Men i bästa fall visar vi, att vi är en kyrka som står upp för de svaga. I bästa fall visar vi, att Svenska kyrkan är en kyrka som höjer sin röst för dem som själva inte kan föra sin talan. I bästa fall visar vi, att Svenska kyrkan inte är en undfallande institution utan en kyrka som för en kamp för det goda. Svenska kyrkan ska inte fatta regeringens beslut eller utföra myndigheternas arbete, men kyrkan ska stå upp för människovärde och människovärdighet. Det är kyrkans kärnverksamhet. Det är vårt uppdrag här.

Därför vill jag påminna om Jesu liknelse om den barmhärtige samariern. Om regeringen passerar förbi en slagen och viker undan med blicken, om Migrationsverket passerar förbi den slagne på vägen och viker undan sin blick, då ska inte vi göra det. Vi ska stanna till och lyfta upp den sårade som behöver vår hjälp. Det ska vi se till att kyrkomötet gör idag.

Jag yrkar bifall till motion 2017:42 i sin helhet med tillägget barn och unga, eftersom de utsatta ensamkommande numera är både barn och unga.

DAG SANDAHL (REPLIK):

Ordförande! Godhetsdiskussionen är svår. Det är klart att vi är kallade till barmhärtighet och godhet men reflekterad, genomtänkt godhet. Om man har ett lasarett med åtta kuvöser och nio barn behöver ligga där, måste beslut fattas på rationell grund. Har man en respirator kvar måste sjukvårdspersonalen bestämma. Det är midsommarhelg, ni kommer att få svåra skador. Ska vi lägga in den som är 88 år i respirator eller måste vi låta henne ligga utanför och vänta? Svåra moraliska överväganden, därför att godheten är större än det som just gäller för ögonblicket. Vilken

godhet är det om vi ställer till det med en konstig barmhärtighetspolitik som andra ska betala för, till exempel mina barnbarn eller barnbarnsbarn? Där har ni godhetens komplikationer. Vi borde vara duktiga på dem.

ANDERS AHL:

Ordförande! Kyrkan tappar medlemmar och det är ju flera skäl till detta. Det har vi varit inne på. Ett av skälen kan vi faktiskt läsa i Timbrorapporten *Omvägen till Gud*. Där har man gjort en undersökning bland medlemmarna och ställt frågor med cirka 700 svarande. Där kom det upp en lista på ”icke göra”. Högst upp på den listan var det mindre än 10 procent som ansåg att kyrkan skulle delta i samhällsdebatten och i politiska frågor. Det som däremot kom högst upp på listan att göra var, att man ska hjälpa de utsatta i sitt närområde aktivt, till exempel de hemlösa. Även själavård, att sprida det kristna budskapet och internationellt bistånd kom upp. Om kyrkan då gör tvärtom vad medlemmarna vill är ju risken stor, att det är vissa medlemmar som går ur kyrkan. Vi har ju också haft juluppror och påskuppror. Även om det i vissa fall kan verka behjärtansvärt, anser många medlemmar att det inte är det som kyrkan ska göra. Privat är okej, det är bra att man framför sin åsikt och engagerar sig, men nu handlar det om hur vi ska vara som kyrka.

Därför yrkar jag avslag på motion 2017:42 och låter Löfven och regeringen göra sitt jobb. Tack.

ELISABETH RYDSTRÖM:

Ordförande! Jag talar för utskottet. Det är Kyrkolivsutskottets betänkande 2017:7, Markera mot inhuman behandling av ensamkommande barn, beträffande motion 2017:42 om behandling av ensamkommande barn. Utskottets förslag till kyrkomötet är att bifalla motionens punkt 1 och punkt 2 och avslå motionens punkt 3.

Utskottet menar nämligen att motionärerna tar upp mycket angelägna frågor. Vi anser också att det både utifrån ett teologiskt och moraliskt perspektiv är viktigt, att Svenska kyrkan just markerar mot inhuman behandling av ensamkommande. Utskottet konstaterar dock med glädje att det redan görs mycket arbete och har gjorts på nationell nivå, men att det är viktigt att fortsätta uppvakta Sveriges regering och Migrationsverket i dessa frågor. Däremot anser utskottet att det är svårt att bifalla motionens tredje att-sats, eftersom formuleringen kring starka asylskäl är så vagt formulerad.

Däremot, som jag sa, föreslår utskottet kyrkomötet att bifalla punkterna 1 och 2 i motion 2017:42. Jag ska också nämna att till det här betänkandet, som vi redan har hört, finns 2 reservationer samt en särskild mening. Tack.

ANKI ERDMANN:

Jag vill yrka bifall till alla punkterna i motion 2017:42. Hela min nomineringsgrupp står bakom motionens alla punkter. Sedan tycker jag att ändringen med ordet unga som Manilla kom med är bra. Det här är en av de viktigaste motionerna i vårt kyrkomöte. Många av mina kollegor, andra lärare, arbetar med ensamkommande barn och de vittnar om de tragedier som uppstår när barnen utvisas till osäkra länder. För barn som hotas av utvisning till några av världens farligaste länder är det kyrkans uppgift att reagera när rättssäkerheten hotas. Tack.

BISKOP FREDRIK MODÉUS:

Ordförande! Detta är för mig i högsta grad ett ärende för en kyrka och därmed för ett kyrkomöte. Att vara ensam och att vara barn är att vara dubbelt utsatt. Att som ensamt barn riskera att skickas till ett land som man aldrig besökt, där relationerna saknas och där man faktiskt dagligen riskerar livet är ingenting annat än ett helvete på jorden. Att den här situationen i stora stycken har uppkommit på grund av formellt myndighetstrassel är inget annat än ovärdigt vårt land. Den här frågan handlar inte bara om att hitta de där långsiktiga politiska lösningarna, utan det handlar om att nu agera utifrån vad vi känner och vet är rätt, nämligen för de barn som kunde ha varit våra egna. Precis som framgick av inlägget nyligen finns det över hela vårt land socialt arbetande människor från alla möjliga olika håll som säger: Nu står vi inte ut längre. Där finns över hela landet familjer som ställt om hela sin vardag. Jag får många mejl om detta för att ta hand om dem som faller genom samhällets skyddsnet. Hur än beslutet faller i den här frågan menar jag, att den som är kyrkomötesledamot har ett ansvar att se in i ett par mörka barnögon för att utifrån det fatta ett mänskligt beslut i Jesu efterföljd. Tack för ordet.

DAG SANDAHL (REPLIK):

Ordförande! Moraliskt känslöengagemang är en sak, men vad var det nya vi fick veta? Hur är det egentligen? Är alla ensamkommande flyktingbarn sådana som den svenska lagstiftningen och de svenska ordningarna faktiskt misshandlar? Varför går vi inte på de bestämmelserna då, det som vi har sagt tidigare att det är fel på våra asylregler eller andra regler? Vi måste lyfta den här debatten till det kliniska, bortom känslor. Vad är det som pågår? Vad är det egentligen? Och var har vi den kunskapen som inte de andra har, de som sitter i regeringen till exempel? Det väcks allvarliga frågor. Man använder en högre stående moral som argument mot dem med lägre stående moral, statsministern i så fall.

BISKOP FREDRIK MODÉUS (REPLIK):

Det är faktiskt inte så svårt som inlägget nyligen gav vid handen. Vi har Jesu ord. Vi har ett etiskt ansvar. Jag menar att det är livsfarligt att kalla moral, etik och den uppmaning som kommer till oss från Jesus att se till och ta hand om den som är svag. Det är livsfarligt att kalla det ansvariga moraliska åtagandet för moralism.

DAG SANDAHL (REPLIK):

Ordförande! Då ställer jag fortfarande frågan: Vilka nya sakuppgifter har biskopen i Växjö att bibringa oss andra? Jag har ringt till Kabul, jag har fört dialog med folk i Kabul och jag har frågat hur det är i det svenska skolväsendet. Jag har faktiskt försökt orientera mig om faktiska förhållanden och det gör att jag mer redovisar en förvirring varför vi inte ska lita på att vi har en anständig regering och anständiga myndigheter. Har vi ett högre moraliskt företräde än vad de stackarna har? Det tror inte jag. Det finns inget särskilt kristet förnuft.

WANJA LUNDBY-WEDIN:

Med min kristna tro följer en del värderingar, ett etiskt och moraliskt hållningssätt, det följer känslor. Jag kan aldrig säga att jag med kristna tro ska ägna mig åt att diskutera flyktingpolitik utifrån ett rent kliniskt sätt att se på det. Jag vill bara säga det inledningsvis.

Sedan vill jag framhålla att det sedan det här betänkandet las i september det har hänt ytterligare saker i hur Svenska kyrkan har agerat. Jag tror att flera av er har sett det också. Generalsekreteraren för Svenska kyrkan och för Rädda barnen har gått ut med ett gemensamt brev och också ansökt om att få träffa ansvarig minister. Man har rubricerat det – för att glädja tidigare talare – angående ensamkommande unga. Det är två krav man ställer där, bland annat att samtliga utvisningar till Afghanistan måste stoppas till dess att uppföljning av genomförda utvisningar har skett. Upphållstillstånd på grund av särskilda och ömmande omständigheter behöver återinföras. Grunden för att man gör det är faktiskt det som biskop Fredrik var uppe om. Där fick jag en ny information. Det är hur det ser ut ute i landet. Det har baserat sig på vad våra företrädare ute i landet säger i all den verksamhet vi bedriver för ensamkommande barn. Det är uppenbart att dessa barn inte får sina mänskliga rättigheter tillgodosedda. Situationen har förändrats på flera håll sedan september. Bland annat vet vi att denna situation har uppmärksammats mycket mer. Vi vet att det pågår samtal, som man kan säga med ungdomarnas vokabulär, i regeringen idag kring de här frågorna, och då är det viktigt att vi som kyrka verkligen markerar var vi står.

Jag skulle då yrka bifall till första och tredje att-satsen i motion 2017:42, inte till den andra om amnesti. Jag tycker att den står i motsatsställning till det som är en rättighet för varje asylsökande, att få sina asylskäl prövade. Då kan inte vi tala om en allmän amnesti. Dessutom är det i det här sammanhanget ett år. Även om vi tycker det är lång tid, så är det inte särskilt lång tid. Jag skulle vädja till utskottet att anse den andra att-satsen besvarad i stället för att bevilja den. Att-sats tre som utskottet har sagt nej till skulle jag vilja säga ja till. Man säger nej till den att-satsen att vi ska besluta ”uppdra till kyrkostyrelsen att uppmana Sveriges regering och Migrationsverket att stoppa utvisningarna av ensamkommande barn med starka asylskäl” på grund av att den är vagt formulerad. Då tänker jag att det kanske är det som är poängen just nu, att den är lite vagt formulerad. Då kan ju kyrkostyrelsen tolka den som att det nu handlar om de ensamkommande barnen och unga som kommer ifrån Afghanistan. Vi vet att många av dem aldrig har satt sin fot i det landet eller kanske inte har bott där sedan de var tre år, alltså inte har några som helst kontakter eller släktingar eller någon som kan ta emot dem när de kommer.

Med de här skälen skulle jag vilja yrka bifall till utskottets förslag när det gäller punkt 1 i motion 2017:42. Jag skulle vädja om en förändring när det gäller punkt 2 och jag skulle vilja yrka bifall till punkt 3 i enlighet med särskilt yrkande som finns i utskottet. Tack.

EVELINA JOHANSSON:

Ordförande! I min lokala församling ser jag många exempel på det som har benämnts som barmhärtiga samarier. Jag ser många som har tagit emot ensamkommande ungdomar i sina hem, jag ser folk som kör från Göteborg till Stockholm för att hjälpa ungdomar att besöka ambassader. Som sagt, jag ser inga komplicerade regelverk för att kunna vara till hjälp. Jag ser mycket förbön för de enskildas sak.

När det gäller uttalanden av den här typen från Svenska kyrkans styrande organ anmäler sig frågan lite av sig självt ändå. Vem markerar mot vem? Så länge som cirkulärpolitiska partier är gemensamma för kyrkomötet och för riksdagen kommer det alltid att uppstå, i alla fall för mig, en underlig känsla av cirkelprocess, när kyrkostyrelsen förväntas uppvakta regeringen och uppmana till det ena eller det andra. Det behöver nog inte förklaras närmare hur den cirkelkänslan kommer sig.

Viktigt skulle jag säga, när vi pratar om de här frågorna, är också att vi om vi talar om vikten av att vara barmhärtiga samariter ska vara väldigt försiktiga, menar jag, med att tala om vilka de är som vänder sig bort. Det är inte handläggarna på Migrationsverket, som ju ändå har antytts i den här debatten. Det finns säkert rötägg där som på alla andra ställen, men i stor utsträckning är de handläggarna hårt arbetande människor som gör sitt bästa inför en enorm arbetsbörda och med det regelverk som de själva inte avgör utan har att förhålla sig till. Att den som står inför ett avvisningsbeslut och de hot som det innebär betraktar Migrationsverket som fienden är naturligt. Det är inte ett dugg konstigt. Men så mycket man kan, skulle jag säga, bör man försöka att inte späda på den polariseringen. Det förtjänar inte de handläggarna och kyrkomötets debatt bör definitivt inte bidra till det.

MANILLA BERGSTRÖM (REPLIK):

Vad kyrkomötet gör är inte att vara i fiendskap med någon. Jag skulle vilja säga att det vi för fram inte är att tala emot någon. Vi vill tala för några, de som inte kan föra sin egen talan. Vi är absolut inte här för att vara i fiendskap eller i polarisering utan för att belysa det som är viktigt och som måste ses ur flera olika perspektiv. Jag har det lokala perspektivet, precis som du och jag tror att alla som talar här inte riktigt har samma perspektiv som vi, det perspektivet där många arbetskamrater, vänner, församlingsbor utökar sina familjer med ytterligare en person som i ett ideellt familjehem, inte mot någon utan för någon.

EVELINA JOHANSSON (REPLIK):

Där är vi helt eniga och det gläder mig att vi är överens om att det perspektivet också bör komma de arbetande handläggarna till del.

WANJA LUNDBY-WEDIN (REPLIK):

Det är väl ingen hemlighet att jag här representerar socialdemokraterna i kyrkomötet. Vi är ju ett antal olika nomineringsgrupper och vi sitter här för att tillsammans fatta kloka beslut angående Svenska kyrkans framtid. Cirkulärpolitiska partier användes som ett begrepp här. Då vill jag säga att vi är här som socialdemokrater med de värderingar som socialdemokrater har, och det delar jag säkert med Stefan Löfven i grunden. Däremot delar inte jag den uppfattning som Stefan Löfven och övriga regeringen har när det gäller flyktingpolitiken. Det är därför jag gick upp och yrkade bifall till motion 2017:42. Så hoppas jag att den där typen av kommentarer kan vi slippa fortsättningsvis. Tack.

EVELINA JOHANSSON (REPLIK):

Givetvis är det tydligt att om man yrkar bifall till ett förslag som handlar om att uppmana regeringen att föra en annan politik är det för att man har en annan uppfattning än den politiken. Organisatoriskt sett uppstår det ändå en typ av cirkelresonemang när identiska grupper har inflytande i två olika sammanhang och uppvaktar varandra. Det innebär inte att jag ifrågasatte någons goda avsikt, men organisatoriskt sett finns det cirkulärproblem som ter sig märkligt utifrån.

GUNVOR TORSTENSSON (REPLIK):

Ordförande! Jag vill bara poängtera att motion 2017:42 inte innehåller någon kritik mot tjänstemän utan det är mot system och lagar och regler.

EVELINA JOHANSSON (REPLIK):

Och det är heller inte motionen utan debatten och den hänvisning som gjordes till Migrationsverket som mitt anförande rörde.

JULIA KRONLID:

Ordförande! Det viktiga i den här debatten tycker jag är att lyfta fram kyrkans diakonala uppdrag, att i olika sammanhang möta utsatta människor, oavsett vad de har för politik i regeringen. Det är ett väldigt stort beslut att säga att vi ska besluta om amnesti. Vi beslutar inte om det, men om vi uppvakter regeringen är det detta som är vår åsikt för alla som väntat mer än ett år. Vad vet vi om varje enskilt fall? Det är viktigt att tänka efter. Och vad vet vi om konsekvenserna? Och är det vår sak att säga, att de här är de mest utsatta och att det är deras talan vi ska föra? Innebär det konsekvenser för att det blir färre kvotflyktingar som får komma eller mindre resurser till att hjälpa andra? Det finns många frågor kring det här. Jag håller faktiskt med Wanja Lundby-Wedin att de får sina asylskäl prövade, så att de som har asylskäl får hjälp, oavsett om det är människor från Afghanistan eller om det är kvotflyktingar eller andra, hellre än att vi ska besluta att alla oavsett asylskäl eller inte ska få amnesti. Sedan tycker jag inte vi ska moralisera över vad man har för synpunkter i den här debatten, huruvida man är mindre eller mer god som kristen. Vi vill alla på olika sätt stödja utsatta människor, framför allt genom kyrkans diakonala uppdrag och det sociala arbetet på ett opolitiskt sätt. Det tycker jag är det viktigaste vi ska framföra i vårt kristna arbete. Tack.

MANILLA BERGSTRÖM (REPLIK):

Ja, vad vet man om det enskilda fallet och vad vet vi om fall efter fall? Det finns till exempel rapport från nätverket *Vi står inte ut* som har gjorts nyligen, där man tar upp fall för fall för fall, sida efter sida efter sida, och den har kommit oss till del här i kyrkomötet. Den är ett sätt att belysa, att det är väldigt utsatta människor i väldigt utsatta situationer som blir ställda i ytterligare utsatthet. Det är det som vi måste stå upp för och säga att det inte får gå till så här. Vi kan bättre. Det finns bättre sätt. Tack.

JULIA KRONLID (REPLIK):

Naturligtvis ska det vara en rättssäker prövning på olika sätt, men punkt 2 handlar om att vi ska uppmana regeringen att ge generell amnesti till alla som inte får sin sak prövad under ett år. Då kan det ju handla om att människor får stanna som inte har asylskäl, och är det vi som ska göra den bedömningen? Jag tycker inte vi ska lägga oss i den politiken alls, men ska vi säga någonting är det att det ska vara en rättvis prövning. Det blir ju inte en ordentlig prövning om vi ska ge generell amnesti. Det finns många människor som behöver hjälp och det finns många människor som är utsatta. Jag tycker inte det finns skäl till att vi ska förorda bara den här gruppen i så fall. Tack.

MANILLA BERGSTRÖM (REPLIK):

Det finns många grupper och många människor som behöver vårt stöd och det får de om vi ger dem det. Vi väljer inte ut men vi får lyfta fram dem som inte syns. Det finns en formulering som är extra viktig, oavsett vad det står i punkten om amnesti. Det är detta med att inte ha fått prövning inom ett år. Ett år, det är många nätter av ångest.

ÄRKEBISKOP ANTJE JACKELÈN:

Ordförande! Jag skulle endast vilja göra en faktakomplettering i pågående debatt. Det har ett par gånger under debatten åberopats faktakunskaper om Afghanistan inhämtade genom kontakter i Kabul, bland annat detta att Afghanistan är ett bra land för semesterfirare. Jag vill komplettera den bilden med att jag förra helgen träffade en man som heter Ahmad Nader Nadery som är seniorrådgivare hos presidenten i Afghanistan. Jag frågade honom om landet är säkert för unga som skickas dit. Han sa nej.

Beslut i ärendet återfinns i kyrkomötets protokoll, § 101.